

Hikmet Küçük

- şiirler -

Yayın Tarihi:

11.5.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hikmet Küçük (1972-)

Eskişehir doğumlu. Aynı ilde ilk, orta ve liseyi okudu. 1997'de Marmara Ün. İlahiyat Fakültesinden mezun oldu. Halen Eskişehir'de, Ziya GÖKALP İ.Ö.O.'nda branş öğretmeni ve evli.

657' liler Marşı

Çıktık bom boş mideyle nice ayları
Geçirdik üç kuruşla koca yılları

Kasap bakkal manav hep yolumu gözler
Evde hanım çoluk çocuk kıyma özler

Koşturduk yıllarca sefer tası elde
Eridim bittim hiç yağ kalmadı belde

Yiğit dediğin yiğit yarsız kalır mı
Memur dediğin zevat borçsuz olur mu

Ev sahibim gözümün önünden gitmez
Maaşı da dağıttım borçlarım bitmez

Allı turnam bizim ellerde süzülür
Anneme oğlun memur demen üzülür

Devlet baba devlet baba ben üvey miyim
Herkesler öz oğlunda ben güvey miyim

(Eskişehir 1/11/2003)

Hikmet Küçük

Ağlamak

Hayat ne, sorar isen,
Yüregini dađlayıver,
Anlamı arar isen,
Birazcık ağlayıver.

Gözler yüzde nakıştır,
Penceredir, bakıştır,
Akan damla boş değil,
Yaş, manaya akıştır.

Önce ruhlar dirilir,
Derinlerde örülür,
Sıra sıra süzölüp,
Göz yaş diye görölür.

Yaşlar birikir akar,
Gönül gönüle bakar,
Akan yaşın etkisi,
Karşı yürekte çakar.

Niye bu çağ karanlık,
Mutsuz artık insanlık,
Gülmesinin çaresi,
Ađlamakta bir anlık.

(Eskişehir 28/01/2004)

Hikmet Küçük

Ah Ne Olur

Bir kez gülsen ki güzelim,
İçimde bahar uyansın,
Ruhumu ters düz edip,
Tepetaklak koyansın.

Ah ne olur sen de sevsen,
Niye benden uzaksın?
Eli mahkum sevdam sana,
Mecnununki gibi aksın.

Aşığınım yıllar yılı,
Şu içimde atan cansın,
Kalbim hiç durmadan çarpıp,
İssız, sessiz sana yansın.

Madem beni duymuyorsun,
Sevdam, seni sensiz ansın,
İlgıt ılgıt esen ruhum,
Nasıl seni yoksun sansın?

6/1/2005

Hikmet Küçük

Akıncı

Kim bilir serhadda doğru bu akın kaçınıcı,
Bak kanatlanmış ta geliyor yolda akınıcı.

Yiğitler şahadete susamışta ilerler,
Elde kılıç, dilde tekbir Allahüekber.

Üç beş düşman neymiş ki az gelir bu ele,
Destanlar hasret kalmıştı böyle bir sele.

Bir büyük cenkti, kaldırdık ovidan toprağı tozu,
İndirdik her bir zırh üstüne demirden topuzu.

En önde bir yiğit vurulmuş kanlar saçar,
Kanlar toprağı akar, toprakta güller açar.

Ey akınıcı! korkmaz mısın, atını hızla sürersin,
Yoksa sen arslan mısın, vurup vurup kükrersin.

Bir savaştı ki tarih anlatamaz bu anı,
Büyük bir zelzele koptu, titrettik cihanı.

At kişnemeleriyle gürz sesi yükseldi arşa,
Bir zafer nağmesi daha ekledik bizim marşa.

(Eskişehir 23/5/1990)

Hikmet Küçük

Anadolu

Nasıl topraktır bu, her tarafı sevda dolu,
Gökten, deniz ortasına düşmüş Anadolu.

Alparslan, Malazgirtte öyle bir nara olmuş,
Bu ses, Eskişehir'den, Edirne'den duyulmuş.

Bu toprakta, Şirin olarak doğuyor kızlar,
Ferhat oluyor, burada yetişen yağızlar.

Bir gün Karacaoğlan, saz elinde, tellenir,
Bir başka günse Yunus, aşık olup dillenir.

Neylerin sesi Konya'da daha bir başkadır,
Mevlananın dönmesi, boşa değil aşkadır.

Anadolu, Söğüt'ten derinlere kök salmış,
Meyveleriniyse, tam yedi iklimden almış.

Görmeyenler bilmez, dağları hep dumanlıdır,
Aşkı kendine özgü, gurbetle harmanlıdır.

Takalar, sabahları rasgeleyle açılır,
Tohumlar, nasırlardan besmeleyle saçılır.

İnce narin eller, kilim dokur, ilmik atar,
Kilimlerin deseninde nice tarih yatar.

Bütün gece, Çanakkaleden şehitler bakar,
Sakaryaya ne olmuş, hala kırmızı akar.

Aşkım güzeldir, eğer sen varsan, Anadolu,
Ben neyleyim aşkı, yoksa orda Anadolu.

(Eskişehir 21/12/2003)

Hikmet Küçük

Artık

Ey gitti gideli hasreti artan, gel artık,
Yokluğun sebebiyle gözden akan, sel artık.

Öyle sis kapladı ki yeryüzünü ardından,
Bir sabah dönüver de, karanlığı del artık.

Hani geçtiğin yerler güle kokarmış ya,
Bana da getiriversin kokundan, yel artık.

Takatim tükendi, sevaba hasret geceler,
Emanet ağır geldi, taşımıyor bel artık.

Kıyamet asıl yokluğunmuş anladık heyhat,
Pek bir şey değişmez, gökten inse de el artık.

Ey yolların en doğrusuna götüren ilah,
Yolumuz, habibinden ayrı ise çel artık.

(Eskişehir 27/12/2003)

Hikmet Küçük

Aşkın Yeri

Ben aşka aşık oldum,
Aşkın evini buldum,
Ev benim içimdeymiş,
Ben içime vuruldum.

Sevdinse hüner sende,
Aşıkсан cevher sende,
Sevdalarda çiçekler,
Aslında açar sende.

Aşk sen varsan var imiş,
Yar, seversen yar imiş,
Aşkı dışta arayan,
Boşuna arar imiş.

(Eskişehir 8/1/2004)

Hikmet Küçük

Aşkla Dönüş

Bu yürek boşa değil, sevdaya akar,
Sevmesi sesli değil, için içindir.
Yürek yanına alır, ruhu da katar,
Ruhların yaratılması aşk içindir.

Ruhsuz yürek içi boş, ne işe yarar,
Ruhlar ölçülü, aşkta kıldıysa karar,
Acaba niye döner evrende her şey,
Her hal hepsi dönmekle, ölçüyü arar.

Güneş dünyaya aşık, onu sarmakta,
Atom, aşk diye diye dönüp durmakta,
Aşkın gücü olmasa, yağar mı yağmur,
Tohum, aşk sayesinde taşı yarmakta.

Denizi sevmez olmuş ki, yanmaz fener,
Aşk bitince yıldız, ışımaz söner,
Anladım ki, her şeyin başı aşk imiş,
Aşk yok ise bu evren, boşuna döner.

Gel aşktan nasipsiz gafil, sevdaya dal,
Aşk pınarından, bir damla olsa da al.
Dünyaya gelip, sevmeden gidilir mi,
Aşk en güzel şarkıdır, doyasıya çal.

(Eskişehir 23/1/2004)

Hikmet Küçük

Bayram

İçimde hoşluk hayrola,
Dođan güneş başka bu gün,
Olsa olsa bayram ola,
Duygularım başka bu gün.

Gel kardeşim, bu gün barış,
Ara dostu, karış karış,
Dolsun arza bu yakarış,
Sevdalarım başka bu gün

Bayram, almadan vermektir,
Cömertliğini sermektir,
Yoksa, boşuna emektir,
Kardeşliğim, başka bu gün.

Bahanedir tatlı şeker,
İnsan olan dostluk eker,
Gurbetteki hasret çeker,
Muhabbetim başka bu gün.

Dostluk, yerden göğe dolsa,
Dargınlıklar bir bir solsa,
Keşke her gün bayram olsa,
Hayallerim başka bu gün.

(Eskişehir 2/2/2004)

Hikmet Küçük

Ben Bir Öğretmenim

Öğrencilerim var benim,
Onlar benim çiçeklerim...
Her sabah sınıfın kapısında,
Çiçeklerimi beklerim.
Renk renk, cıvıl cıvıl, çeşit çeşit,
Gözümde hepsi, birbirine eşit.

Öğrencilerim var benim,
Onlar benim meleklerim...
Gündüz birini üzdüysem,
Ya da güldürdüysem,
Akşam, hesaba eklerim.
Melekler ki, günahsız,
Sevmeye hazır, karşılıksız.

Öğrencilerim var benim,
Onlar benim çocuklarım...
Ağladıklarında ıslanır,
Benim de yanaklarım.
Birini mutlu görürsem,
Dünyalar benim olur,
Gülümser dudaklarım.

Ben, bir öğretmenim,
Öğrencilerim var benim.
Onlar benim umudum, sevdam, hasretim.
Bin defa dünyaya gelsem,
Milyon kez öğretmenim.
Dünyaları istemem, verseler de,
Zaten, en değerli hazineler benim.
Çünkü ben, bir öğretmenim.

(Eskişehir 3/2/2005)

Hikmet Küçük

Ben Tabiatım

Enginlerim var benim;
Aşmakla bitmeyen,
Sen durunca bekleyip,
Terk edip gitmeyen.
Bir de akasyam, çınarım,
Kelebeğim, ceylanım, atım...
Ben, tabiatım.

Irmaklarım var benim;
Damar damar...
Siz uyursunuz ama,
Onlar ha bire akar...
Bir de tepelerim, bayırlarım,
Sevenleri özleten dağlarım...
Dağlar ki, benim çatım,
Ben, tabiatım.

Denizlerim var benim;
Cömert mi cömert...
Bir kıyısında dolaş ta bak,
Ne gam bırakır, ne de dert.
Bir de ciğer yakan oksijenim,
Ozonum, atmosferim...
Sizin içindir her katım,
Ben, tabiatım.

Ben, tabiatım.
Dedim ya cömertim,
Nankörlük etmem, merdim.
Ama yorulduğum, yordunuz beni,
Gideniniz, düşünmedi geleni.
Aldınız, aldınız, aldınız.
Hepinize yeterdim ama,
Birbirinizden çaldınız.
Ey insanoğlu!
Oysa istediğim çok şey değil;
Eğer, düşünmemi istersen seni,
Lütfen, bulduğunuz gibi bırakın beni...

(Eskişehir 2/2/2005)

Hikmet Küçük

Börekçi Baba Mevlidi

Girdi hanım kapıdan, elinde börek,
Ol börekten yemeliyim diz çökerek.

Aldım böreği başladım indirmeye,
Mübarekleri göbeğe bindirmeye.

Ol göbekten bir ses çıktı çatırt diye,
Derken bir duman yükseldi heman göğe.

Dediler bu duman da neyin nesi?
Dedim giden bizim mide perdesi.

Ol perdenin boyu üç beş kulaç idi,
Her kulaçta birkaç tepsi yatar idi.

Ol tepsiler ki ayran ile indiler,
Ayranlar ise kepçelerle bindiler.

Kepçenin biri gider biri gelir idi,
Ol gidişlerin dönüşü çok çabuk idi.

Baktım bir adam başladı kaçmaya,
Ben yürürken önüm sıra açmaya.

Dedim; niye benden uzakta durursun?
Dedi; beni de midene kondurursun!

Dedim gel beru biraz beni dinler misin?
Ol börekleri yemeyip te inler misin?

Börek deyip te geçme hamurların şahıdır,
Ol yenmeyen her tepsi, midelerin ahıdır.

Dedi haklısın amma, buna mide gerek,
Mide yer bulur, sen gönder yeter ki börek.

(Eskişehir 29/11/2003)

Hikmet Küçük

Bülbüle Sitem

Sitemim sana, dinle ey bülbül,
Bizim bahçeden niye geçersin?
Belli ki aramaktasın bir gül,
Ya da gurbetten bahçe seçersin.

Öttün, gam kederi bana attın,
Öttün de tuttun, derdime çattın.
Senin ki ötmek mi, yara deşmek,
Bir derdim vardı, binleri kattın.

En son besten, galiba banaydı,
Sözleri, ayrılıktan yanaydı.
Bir söyledin, bahçeyi inlettin,
Bahçemdeki feryatlar sanaydı.

Dökünce yanık yanık sözleri,
Dellendirdin bak, sönmüş közleri.
Şakır mısın, ağlar mısın bilmem,
Pınar yapıp, akıttın gözleri.

Yeter bizi üzdüğün, artık gül,
Bak şarkı bekliyor konduğun gül.
Gel, bahçem, yapacağın bestenle
Kanatlısın güzelce, ey bülbül.

Hikmet Küçük

Çocuk

Masumiyetin resmini görmek istersen,
Çevir bir çocuk yüzüne, bakıver gitsin.
Bir gün yıldızlara varmak istersen,
Çocuk gözünde parıltı, yakıver gitsin.

Gösterişsiz sevmek nedir, sen bilir misin?
Gel denilince koşupta, hep gelir misin?
Hayatından somurtmayı silmek istersen,
Çocukların dünyasına dalıver gitsin

Çiçeği kopan bahçede, neşe kalır mı?
Çocuksuz dünyayı satsak, alan olur mu?
Alemleri pek değersiz kılmak istersen,
Hayattan çocukları koş, atıver gitsin.

Çocukları ağlatanlar acep onar mı?
Böylelerin evlerine melek konar mı?
Ardından güzel güzel anılmak istersen,
Önceden gülücükler, gönderiver gitsin.

(Eskişehir 23/12/2003)

Hikmet Küçük

Çocukluk Yıllarım

Ne de oynardık hatırlar mısın,
Gece yaralarına kadar, bıkmadan...
O günleri, sen de arar mısın?
Hiç fotoğraflara bakmadan...

Soğuk nedir bilmezdik,
Gerçi, ellerimiz morarırdı...
Yere düşer kalkar,
Üstümüzü silmezdik,
Derken, hava kararardı...

Topaç çevirir oynardık,
Peşinden saklambaç,
Gözükünce yanardık.
Belki yüz yıl oynasak,
Anca kanardık.

Çizgi film, Heydi vardı,
Önünle Alplere çıkar, coşardık...
Biter bitmez,
Dışarı koşardık..

Ne de çabuk akşam olurdu.
Zorla eve girerdik, içimizde,
Sokağın tadı kalırdı...
Biz girince yerimizi,
Karanlık alırdı.

Aşağı mahalleye maç yapardık.
Hiç te yorulmazdık...
Bahçelere dalıp,
Meyveleri kapardık.
Bilinirdik te, sorulmazdık.

(Eskişehir 7/1/2004)

Hikmet Küçük

Dağınık Saçlım

Dağınık, salınık saçlım,
Acı çektirmeye amaçlım.
Bir kez de benim için,
Savuruversen saçlarını,
Telleri rüzgarla taçlım.

Yerli yerinde işlim,
Alına salına gelişlim.
Bir kez de benim için,
Köşelerden geliversen,
Gülüşü delişlim.

Gözleri zümrüt taşlım,
Lale, sümbüllü kaşlım.
Bir kez de benim için,
Kış ortasında açıversen,
Kardelen başlım.

Kirpikleri kafeslim,
Buğulu titrek seslim.
Bir kez de benim için,
Bir şeyler fısıldayıversen,
Derin nefeslim.

(Eskişehir 2/2/2005)

Hikmet Küçük

Dünya

Küstürdün, ardıma döndürdün beni,
Ağlattın, ellere güldürdün beni,
Uç günlüğe misafirin olmuşum,
Dağlara taşlara inlettin beni.

Bir derdim vardı binlerce ekledin,
Sabrımı deşip de söylettin beni,
Yaralar üstüne tuzları ekip,
Sırtıma bir vurdun, eğrilttin beni.

Sabahıma tutup, akşamı çektin,
Sahte renklerinle körelttin beni,
Hoşluğuma tasa olup ta aktın,
Şakıyıp dururken durulttun beni.

Bir sabah erkenden yola koyulup,
Senden kaçtım, sana döndürdün beni,
Nice tövbeleri artarda dizdim,
Bin bir bahaneyle kandırdın beni.

Söylesene sen hiç uslanmaz mısın,
Birazcık ardına yaslanmaz mısın,
İçimi dışımdan sıyırıp aldın,
Ah dünya ah, yine aldattın beni.

(Eskişehir 17/12/2003)

Hikmet Küçük

Eskişehir'deyim

Porsuk;
Nazlanarak akıyor,
Şırl şırl...
Yatağından,
Gelen geçene bakıyor.
Yanaştı bir kayık, nehirdeyim,
Eskişehir'deyim.

Odunpazarı;
Efil efil...
Bir tepeye kurulmuş.
Ruhlar ahşap evlerde,
Sakinleşip durulmuş.
Bilmem, hangi devirdeyim,
Eskişehir'deyim.

Hamamyolu;
Cıvıl cıvıl...
Yine dopdolu.
Saatlerce volta attım,
Efkarımı, Yedilere sattım.
Kendi halimde, seyirdeyim,
Eskişehir'deyim.

Tramvay;
Kayarak geliyor,
Çın çın...
Haydi durmayın, yol açın.
Atladım, yürüyen bir demirdeyim,
Eskişehir'deyim.

Nasrettin Hoca, Yunus Emre,
Çiğ börek ve kalabak.
Şu göklerde uçan,
Demir kartallara bak...
Ne de güzeldir, işlenmiş lületaşı.
Bütün yollara,
Kucak açmış köprübaşı.
Işıl ışıl...
Galiba, şirdeyim,
Eskişehir'deyim.

(Eskişehir 23/02/2005)

Hikmet Küçük

Ey Allah'ım

Senden ayrı her anım,
Yalnızlığa kor beni,
Aramakta dermanım,
Görme sakın hor beni.

Güzdeyim, hazandayım,
Firarda, fızandayım,
Dipsiz bir kazandayım,
Gurbet elde gör beni.

Dik yokuşlu yarıdayım,
İçim tuhaf dardayım,
Tek başıma zordayım,
Bırakmıyor ter beni.

Güneşe oldu perde,
Sıcaklık hani nerde?
Bulunmaz çare derde,
Üşütüyor kar beni.

Oldum artık dîvane,
Aşkın kıldı pervane,
Dönüp durdum avare,
Peşin sıra sür beni.

Ey Allah'ım nerdesin,
Anladım, her yerdesin,
Dertlerime çaresin,
Rahmetinle sar beni.

(Eskişehir 7/ 12/ 2003)

Hikmet Küçük

Fener

Unutulmuş, yalnız bir fener,
Arkadaşı martılar...
Enginlerde sessizce,
Kendi halinde yanar.

Fenerin gözdesi var,
Her sabah onu arar.
Gözde, yavaş ve nazlı,
Ufuktan doğar.

Fener denize göz kırpar,
O da gönderir köpüklü su.
Birden oyun başlar,
Çocuksu çocuksu...

Eteklerini yalar,
Kıvrım kıvrım dalgalar.
Fener de neşelenip,
Bir ıslık çalar.

(Eskişehir 4/1/2004)

Hikmet Küçük

Geceler

Maziyi deşti, artan karanlık,
Şehirden, beni seçti geceler.
Öyle tuhafım ki, sanki bir anlık,
Boğazıma yapışıp, geçti geceler.

İssız sokaklar benim yastığım,
Her yer yorgan, uykusuz bastığım,
Sokak lambası, efkar astığım
Mekan oldu, bitmez mi geceler.

Tik taklar, her gün ekmeğim aşım,
Dumanlar mı, artık arkadaşım,
Gövdem, hissetmiyor onu başım,
Sabaha hasret kaldı geceler.

Umut; her güne başlangıç eker,
Vicdan; her gece hesaba çeker,
Kaç vakit daha, döner bu teker,
Sorgulamayla geçti geceler.

En sonunda çözdüm bilmeceyi,
Söyledim, derinlerden heceyi,
Alna düğümleyince secdeyi,
Yavaşça, aydınlandı geceler.

(Eskişehir 10/1/2004)

Hikmet Küçük

Gibi Geldi

Dün gece rüyama girdin, yüzün pek ak gibi geldi,
Altındaki binek hızlıydı, burak gibi geldi.

Kandilde göz yaşlarımız ardından sel oldu aktı,
Doğduğun gece gökyüzü, daha berrak gibi geldi.

Sen göçtün göçeli asırlar oldu, hasretin arttı,
Seni hatırlayıp andım, gönle sadak gibi geldi.

Ravzanda misafirindim, burnum gül kokunu aldı,
Müminler ağlaşıyordu, sebep firâk gibi geldi.

Bazıları muhabbetten nasipsiz ve yoksun kaldı,
İsmi duyuş anmayan dil, mızrak gibi geldi.

Pak doğdun, pak yaşadın, vefatında da sîman paktı,
Sana sevgim arttıkça ay, daha parlak gibi geldi.

Şu ömür çarkımda nice seraplar karşıma çıktı,
Varlığın bana, ıssız çöllerde çardak gibi geldi.

Nabzımı yoklayarak baktım, senin isminle attı,
Nefesimi dinledim, orada tutsak gibi geldi.

Bir göremedik yüzünü, neyleyim ben böyle bahtı,
Bizden daha şanslısı her hal, toprak gibi geldi.

Yıllarca gökyüzü, yeryüzüne mahzun mahzun baktı,
Senin gönderilmen karanlığa, şafak gibi geldi.

Bu nasıl asır ey resûl, zulmeti arttıkça arttı,
Senden habersiz her mefkure, kaçak gibi geldi.

Rahmetin alemin üstüne kıvılcım gibi çaktı,
Şefaatinde ayrılmak eyvah, helâk gibi geldi.

(Eskişehir 29/12/2003)

Hikmet Küçük

Gönül

Yüz yıl önce yok idin,
Mal, mülke tapma gönül,
Yağmur varsa tok idin,
Nankörlük yapma gönül.

Başkasından var oldun,
Sevilince yâr oldun,
Kulakla duyar oldun,
Kibirilenme hiç gönül.

Sanma ki; kalacaksın
Dünyayı alacaksın.
Unutma, solacaksın,
Hırslanmasan ya gönül.

Hep tanınmak istersin,
Deli dolu esersin,
Musallada sırf ersin,
Gururlanma ey gönül.

Göçenler, hani nerde?
Birkaç metrelik yerde.
Yırtılsın artık perde,
Aldanma deli gönül.

Ademdeniz hepimiz,
Doğuşandır rengimiz,
Dünya ortak evimiz,
Hor görme sakın gönül.

Yetim garip sevmedin,
Güzel işi övmedin,
Selam kardeş demedin,
Uslan artık be gönül.

(Eskişehir 4/1/2004)

Hikmet Küçük

Gurbet

Bizim köye uğrar isen,
Birkaç saat eğleniver.
Tanınmazsam yine de sen,
Selamı mı söyleyiver.

Gurbetteyim halim zorda,
Aklım fikrim her gün orda,
Soranlara hayra yor da,
Rüyalarım anlativer.

Kuzularla, oğlaklara,
Suyu kesik yalaklara,
Hamzalarla çolaklara,
Benim için uğrayiver.

Bizim köyün havasını,
Komşu köyle davasını,
Yağmur yoksa, duasını,
Gelir gelmez anlativer.

Anam anam güzel anam,
Elindeki suyla kanam,
Gurbet elde sana yanam,
Helalliğin gönderiver.

Bu işleri bilir bacım,
Yapmaz ise artar acım,
Odur benim tek ilacım,
Yavuklumu sorduruver.

29/12/2003

Hikmet Küçük

Güle

Gül, aslında çiçek değil,
Üflediğin nefes senin.
Lale olsa sönük kalır,
Etrafında herkes senin.

Benziyorsun gökte aya,
Elim varmaz hiç susmaya,
Naçar gönlüm, yaktı var ya,
Zümrüt gibi gözler senin.

Ey delip geçen bakışlı,
Yağmur gibisin, akışlı,
En güzelinden nakışlı,
Narin narin yüzün senin.

Güzelliğin durmaz akar,
Üşütmez oldu artık kar,
Leyla der de gözüm arar,
Elemdeysem, suçu senin.

(Eskişehir 30/12/2003)

Hikmet Küçük

Güvercinlere Sor Beni

Dışarıya attım kendimi,
Nereye gittiğimi bilmiyorum...
Uzun süre dönmezsem,
Ve merak edersen,
Güvercinlere sor beni.

(Eskişehir 20/12/2004)

Hikmet Küçük

Güzel Çocuğa

Güzel çocuk sen güzelsin, dinin de güzel,
Senin dinin İslam, güzel insana özel.

Allah vardır ve tektir, her şeyin başıdır,
Allah, inanan insanların yoldaşdır.

O yoksa evrende düzen kalır mı?
Allah'ın yerini putlar alır mı?

Bize yaptıkları saymakla bitmez,
Güneş, bize döner, terk edip gitmez.

Bir de onun elçisi var, adı Muhammet,
Bizleri de pek çok severdi güzel Ahmet.

Alemlere rahmetti, didindi durdu,
Güzel din İslamı sonunda kurdu.

Kutsal kitap Kuran'dır, okuyana ilaç,
Sen tok olmamalısın, komşun yatarken aç.

"Oku", "öğren" emri ilk emirdir Kuranda,
İki günü eşit olan, kalır ziyanda.

Müslüman demek, dürüst insan demektir,
Doğruluk yoksa işte, boşa emektir.

Allah temizdir, temizlenenleri sever,
İçi de, dışı gibi pak olanı över.

Çalışmak ibadettir, kimseye el açma,
Cömert ol gözet, ama savurup ta saçma.

Vatan senin her şeyindir, evin ve yurdun,
Tüm güzel hayalleri vatanında kurdun.

Canını vatanın için verdinse eğer,
Şehitsin, ölmezsin bu da her şeye değer.

Beşmele çekerek başla işe, dikkat et,
Sağlığını koru, beden sana emanet,

Düşmanlık, nefret niye, koş ve kardeş ol,
Dünya geniş itişme, mutlulukla dol.

Tembel tembel oturma, bir iş yap, tohum ek,
Adın yaşasın ardından, kıyamete dek.

Allah'a şükretmek için kulluk yaparız,
Namaz, oruç, hac, zekatla, ona tapparız.

Anne babana sakın ha, öf bile deme,

Bütün insanlar eşittir, varır Adem'e.

İçinden iyilik yapmak geçtiyse eğer,
Bil ki melek sesidir, dinlemeye değer.

Allah'tan korkanlar kul hakkı yemez,
Ahirete inanan, yalan söylemez.

Zorluklarda yılmamalı ve sabretmeli,
Cennete hazırlanan, ağaç dikmeli.

İçki, kumar, hırsızlık ve kötülükler,
İnsanları azdıran, şeytandan işler.

İşte dinin böyledir, çok çok yücedir,
"Müslüman" sözü, ne de güzel hecedir.

(Eskşehir 29/11/2003)

Hikmet Küçük

Güzel İsimler (Esmâ-ül Hüsnâ)

Güzel Allah, isimlerinde duruldum,
Muktedirsin, güçlüsün sana vuruldum.

Melîksin elindedir saltanat,
Hâlikisin, bâri'sin yarattın kâinât.

Latîfsin berraklık sana özel,
Cemîlsin güzellik sende güzel.

Afüvsün affetmeyi seversin,
Nûrsun kâinattaki cevhersin.

Ululuğunda dengin yoktur, azîmsin,
İşlerin yerli yerindedir hakîmsin.

Varlığında son yok vârissin, bâkîsin,
Öldürdükten sonra diriltten bâissin.

Her şeyi görensın, bilensın yâ şehîd,
Müzilsın tutarsın alçaltırsın yâ hafîd.

Şüphe yoktur varlığında haksın,
Vâhid demişler sana çünkü teksin.

Evvelsin senden öncesi yoktur.
Rezzâksın senin rızkın pek çoktur.

Kime ne, mukaddimsın öne alırsın,
Metînsın her zaman kuvvetli kalırsın.

Hafîzsın gözetensın mülkleri,
Hasîbsın sorgularsın halkları.

Kâinat idarende, vâlîsin,
Şan, şeref, izzet sende alîsin.

Bedîsin, sanatında mâhirsın,
Varlığına delil çok, zâhirsın.

Başîrsın her hâlükarda görensın,
Raûfsun şefkat ağı örensın.

Kayyûmsun, her an, her yere nâzırsın,
Bersın iyilik yapmaya hazırsın.

Ararsın ey vâcid bulursun,
Muhsîsin ayrıntılı bilirsın.

Muhyîsin ki her şeye canı verensın,
Muîdsın yaratmayı tekrar edensın.

Fettâhsın iyilik kapını açtın,

Selâmsın esenliği her yere saçtın.

Geriye bırakan muahhirsın,
Şekil veren sensin musavvirsın.

Sametsin kimseye ihtiyacın yok,
Kavîsin, kâdirsin kuvvetin pek çok.

Dârsın gerekirse zarar verensin,
Bâsitsın mahlûka rızkı serensin.

Mâcidsin, mecîdsin, şereflişin, şanlışın,
Haysın hayatı kendinden canlışın.

Rakîpsin bakışların gözetler,
Kebîr ismin ululuđu özetler.

Alîmsin, habîrsin her şeyleri bilensin,
Gaffârsın, gafûrsun günahları silensin.

Mukîtsin nîmetlerin pek çoktur,
Bâtınsın seni gören hiç yoktur.

Velîsin dostluđuyla yandım,
Vekîlsin güvenip dayandım.

Kötülüđe engelsin mâni'sin,
Kimseye muhtaç değil ganîsin.

Ķâbızsın ruhları sen alırsın,
Âhirsın her şey gider kalırsın.

Muksitsin, adlsın, adâlet gelir senden,
Tevvâbsın affedersin, dilemek benden.

Zü'l-celâli ve'l ikramsın, celîlsin,
Cömertliđe, azamete delilsin.

Va'dine güvendim adın mü'min,
Kâinâtı gözetirsın yâ müheymin.

Kerîmsin çok çok veren cömertsin,
Şekûrsun biz nankörüz sen mertsin.

Reşîdsin bizi irşâd edersin,
Câmi'sin, sen toplayıp derlersin.

Mütekebbirsın büyüklenen şahsın,
Cebbârsın sözü geçen padişahsın.

Mülk elindedir, adın mâlik'ül-mülktür,
Mübdi'sin senin yaratman ilktir.

Şifâ bize ilahî şâfi'sin,
Sen yetersin sadece, kâfisîn.

Muğnîsin verdin zengin oldum,
Hamîdsin övdüm huzur doldum.

Sabûrsun süre verdin, sabrettin,
Kahhârsın vakti geldi kahrettin.

Halîmsin hiç acele etmezsin,
Müntakimsin zâlimi affetmezsin.

Faydan öyle çok ki nâfi'sin,
Merhametin çok geniş vâsi'sin.

Yâ vedûd çok sevilensin, sevensin,
Yâ vehhâb, elin açık bol verensin.

Semi'sin, ki her şeyleri duyarsın,
Hakemsin hükmü hemen koyarsın.

Kuddûssün eksik ne gezer şanında,
Hâdîsin yol gösterirsin anında.

Mümîtsin sen, tutar öldürürsün,
Mücîbsin, istersek, güldürürsün.

Râfi'sin, muizsin, şeref ve izzetlisin,
Ey Azîz kuvvetlisin pek azametlisin.

Müteâlsin yücelerden daha da yücesin,
Terbiye eden yâ rab, ne de güzel hecesin.

Yâ rahmân, yâ rahîm deriz elleri açarız,
Sen acımazsan acep, nerelere kaçarız.

(Eskişehir 24/11/2003)

Hikmet Küçük

Hira

O güne dek kutsanmamıştı hiç bir mağara,
Ama mutluydu, gururluydu, şanslıydı Hira.
Tâ yüzyıllar öncesinden almıştı haberi,
O günden beri bekliyordu peygamberi.
Melekleri konuşurken duymuştu aralarında,
Olacakmış olan, Mekke mağaralarında.
Kendi kendine dedi, o mağara ben olmalıyım,
Ay yüzlünün gül kokusuyla ben dolmalıyım.
Yetimmiş, garipmiş, nurdanmış, adı Ahmet'miş,
Pek merhametliymiş, ki alemlere rahmetmiş.
Duyar duymaz bu konuşmadaki müjdeyi,
Özler olmuştu gerçekleşecek secdeyi.
Bu yüzden direndi Hira, yıkılmadı yıllarca,
Ayakta kaldı, didindi, göz yaş döktü aylarca.

*

Galiba özlemi gerçek olacaktı Hira'nın,
Son günlerde bir misafiri vardı mağaranın.
Bağırarak istiyordu şimdi, için için ağlamak,
Koşarak istiyordu durmadan, gürül gürül çağılamak.
Öpmek istiyordu misafirin nurlu yüzünü,
Duymak istiyordu bir nebzecek güzel sözünü.
Ama sabretti, ya rahatsızlık verirse,
Ya yıllarca yıl beklediği nur gidiverirse...
Bundan sonra artık, nefesini bile tuttu,
İçeri girecek rüzgarı, dışarda avuttu.
Güzel sevgiliye bakmaya bile kıyamadı,
Sabahlara dek baktıysa da yine doyamadı.
Secdede alınca birden, gül kokulu nefesi,
Çatlayacaktı sanki sevinçten göğüs kafesi.

*

Ama derdi bambaşkaydı şimdi, daha da büyük,
Nasıl dayanacaktı sırtına bindikçe o yük.
O yâr bazen Mekke'ye gidiyor, ayrılıyordu,
Öyle zamanlarda hasretten kavruluyordu.
Zaman geçmek bilmiyordu, yolları gözlemekle,
Sararmış solmuştu taşları, yarı özlemekle.
Şimdi ne yapsın Hira, derdini kimlere açsın,
Ya dönmezse sevgili eyvah, nerelere kaçınsın.
Atsın mı kendini okyanuslardaki sellere,
Yoksa bıraksın mı bedeni, kasırgada yellere.
Hira ağladı, ağladı sıırılsıklam olmuştu,
Vadiyeyse derin derin hıçkırıklar dolmuştu.
Derken, bir ses duydu, evet galiba oydu gelen,
Toparlandı birden, yaşları sildi aceleylen.
Süslendi, temizlendi, hazırlandı bir anda,
Mağara içinde duruverdi her şey, zamanda...
Yarı buyur etti içeriye huzurla doldu,
Karanlıklar dağıldı, her yer aydınlık oldu.

***

Yıllar sonra bir haber yayıldı yeryüzüne,
Mağaradan haykırış yükseldi gökyüzüne.

O günden sonra bir daha hiç gülmedi gitti,
Eridi birden, hayata küstü, neşesi bitti.
Yanına gidersen, mağarayla sen de inlersin,
Dikkat kesilirsen eğer, ağlamayı dinlersin

Hikmet Küçük

Iraka Ađıt

Güneyden her rüzgar estikçe ağladım,
Gözyaşım birikti, adı Fırat kaldı.
Şu dilimdeki yanık Kerkük türküsü,
İrak'ımdan hatıra, buruk tat kaldı.

Masalları uzundu, bin bir geceden,
Halılar yükselirdi göğ'e Dicle'den,
Harun Reşit bakıyor şu pencereden,
Rüyadan uyan, vîrane Bağdat kaldı.

Uçurtmayı tutan küçücük bir eldi,
Özgürlük apansızın çatıyı deldi,
Göklerden demokrasi, yağarak geldi,
Barıştan arda, vurulmuş İmat kaldı.

Hiç olmamıştı Necef, bu kadar mahzun,
Bu gün her yer Kerbela, her gölge Mecnun,
Böylesi yaşanmış mı, bin asra sorun,
Vahşet artık, masumane sıfat kaldı.

Ey bahtı kara Irak, benim canımsın,
İstanbul bir yanımda, sen öbür yanımsın,
Sana uzanan eller, elbet kırılır,
Kırılmazsa bil ki, bir de sırat kaldı.

(Eskişehir)

Hikmet Küçük

İftar sofrası

Ey imam nerdesin, uyuyup mu kaldın,
Yoksa gaflette misin dünyaya daldın.

Oku artık ezanı, kaldır perdeyi,
İndireyim bir an önce şekerpareyi.

Ol baklava tepsiyi davet eder herkesi,
Gelsin pilavla kuru, daha sonra gerisi.

Bir de birazcık, turşu gerek azıcık,
Hayır demeyiz elbet, olsa yanında cacık.

Çok şükür başladı ezan, tutmayın beni,
Kepçeler gelsin, kaşık kesmez garibi.

Çorbalar bitti, sıra geldi sarmaya,
Başladı benim kayış, hafif hafif sıkmaya.

Sarmaların üstüne bir sıra börek gerek,
Bir besmele daha çektim, dizim üstü çökerek.

Baktım ev sahibi korkarak bana bakar,
Korkma, yarıya geldik, gerisi kolay akar.

Güveçte geldi kebab, yemesek olmaz,
Böyle giderse mide, sahurda dolmaz.

O an gömlekten birkaç düğme fırladı,
Kenarda sütlac gördüm, gözüm içi parladı.

Mantıyı da yiyince kendime geldim,
Aldım kayışı elime, bir delik deldim.

Yoğurttan sonra hoşaf ne de güzel gitti,
Yenisini beklerken son yemek de bitti.

Derken açtım gözleri, kolumda serum var,
Dedim nerde meyveler, yemedik üzümle nar.

(Eskişehir 7/11/2003)

Hikmet Küçük

İkimiz Tekiz

Ayırt edemez oldum;
Ben nerede bitiyorum,
Sen nerede başlıyorsun?
İliklerime kadar,
Seninle doldum.
Gittiğim her yere,
Seninle gidiyorum.

Kısacası güzelim;
Aslında tekiz...
Cisimler yok olup,
Kavuşulacak günü bekleriz.

(Eskişehir 9 / 4 / 2004)

Hikmet Küçük

İstanbul'da Bir Akşam

Kadıköy-Eminönü vapurundayım,
Efkarıma, rüzgarı da ortak ettim.
Rüyada mıyım, masalda mıyım bilmem,
Çayın dumanıyla daldım, ben de gittim.

Ciğerlerimde temiz yosun kokusu,
Güneş batıyor, boğaz yanmakta.
Martı seslerine karışan,
Dalgalar geçmişi anmakta.

Dört bir yanı seyre daldım,
Yaşlı bir çınar bana bakıyor.
Altı koca yüz yıl, dillendi birden,
İstanbul'da zaman tersine akıyor.

Tepeler şehri bu şehir,
Yukarıdan Çamlıca el sallıyor.
Kurulmuş şehrin ufkuna,
Aşağılara selam yolluyor.

Deniz, yüzümde köpük köpük,
Sağda Kız Kulesi, poyraz kollar.
Sol yanımda Eminönü,
Orada buluşmuş bütün yollar.

Beykoz, Kanlıca ışıllı ışıllı,
Bir de Üsküdar ve Salacak...
Yarıştalar, hangisi gökten,
Yıldızları alacak.

Kıtaları kavuşturmuş,
Köprüdeki sıra sıra ışıklar.
Yeniden aşık olur burada,
Aşığız diyen nice aşıklar.

Topkapı, ne de mahzûn,
İki yanına surları almış.
Gelen geçeni duymuyor,
İç çekip, geçmişe dalmış.

Bir yokuşun başında Galata,
Gün batımında daha bir heybetli.
Yerinden etrafı süzüyor,
Bazen de küser bakarsın kasvetli.

Yanaştı vapur, meydandayım,
Hani kuşlar? Yeni Cami pek sessiz.
Bir ben varım bir de gölgem,
Akşamları Mahmutpaşa kimsesiz.

Bâbiâî'yi tırmandım,
Karşımda Sultanahmet, dimdik başı.

Öteden laf atıyor Ayasofya,
Yüz yıllardan arkadaşı.

Bir şehir ki, görmeyen bahtına yansın,
Görenler gözlerden sakınır.
Bazen de aşıklar,
O'ndan sevgiliyi kıskanır.

(Eskişehir 10/4/2005)

Hikmet Küçük

Kar

Gökten iniverip yağan,
Bulutların kırpıntısı.
Her bir tanesiyle artar,
Yüreğimin çırpıntısı.

Yere mi, ruha mı düşer?
Yağdı, her yer bembeyaz.
Belli ki yalnız değil,
Hemen peşinde ayaz.

Bak ufuklar dopdolu,
Gözükmez oldu güneş.
Kardır gökyüzünde,
Yağmurlara kardeş.

Lapa lapa dönerek,
Hep damlara biniyor,
Düşüşen her bir tane,
Meleklerle iniyor.

Ne de maharetlidir,
Altı köşeli pamuk.
Pek acelesi var ki,
İnişi pek te çabuk.

Kar yağdı ve bir anda,
Renkleniverdi bak kış.
Kar, semadan rahmetle,
Toprağa doğru akış.

(Eskişehir 29/1/2004)

Hikmet Küçük

Kayboldum

Vaha sanıp gözlerinden,
İçmek isterken kayboldum,
Derde şifa sözlerinden,
Seçmek isterken kayboldum.

Ak yanağında allara,
Selvi boyunda kollara,
Geçtiğin vakit yollara,
Uçmak isterken kayboldum.

Engin engin bakışından,
Kor eyleyen yakışından,
Çağıldayan akışından,
Geçmek isterken kayboldum.

Aşk-ı mecnun kapısını,
Sevdaların tapusunu,
Yüreğinin hepisini,
Açmak isterken kayboldum.

Bulunamaz ki eşinden,
Bakakalmışım peşinden,
Gülünce inci dişinden,
Saçmak isterken kayboldum.

Mızrak kirpik yaktı beni,
Yaydan kaşlar yıktı beni,
Komalara soktu beni,
Kaçmak isterken kayboldum.

27/11/2004

Hikmet Küçük

Kılıbık

Sabah erken kalktım hemen önlük taktım,
Vardım hanım önüne bir selam çaktım.

Aldım direktifi banyoya koştum,
Çamaşırı yıkarken o biçim coştum.

Kaptım oklavayı başladım açmaya,
Hamurların içine lezzet saçmaya.

Hamur bitince temizliğe başladım,
Temizlik arası patates haşladım.

Ara sıra hanıma raporu verdim,
Yaptığım tüm işleri önüne serdim.

Hanım bana dedi ki memnunum senden,
Dedim ona başka ne istersin benden.

Başladım ütüye taktım hemen fişi,
Vakit öğlen olmadan bitirdim işi.

Yemekten sonra bulaşık suyu koydum,
Bu arada akşam için kabak soydum.

Kabakların içine piriñçleri teptim,
Piriñçlerin üstüne baharat septim.

Bizim için hizmette hiç sınır yoktur,
Göze girmek istersen yolları çoktur.

İkinci olunca vakti gelir çayın,
İşte dostum her günü böyledir ayın.

8/11/2003

Hikmet Küçük

Konakta Zaman

Dün, sıra dışı bir gündü;
Sessizce, zamanda kayboldum.
İyi mi ettim, kötümü ettim bilmem,
Bir tuhaf oldum...

Beni kendine çeken,
Terkedilmiş bir konaktı...
Görünce gönlüm, ona aktı.
Konak yokuşun başında,
Öylece durmuş,
Eskinin hayalini kuruyordu.
Vardım, kapıdan gizlice süzüldüm.
O an, yalnız gittiğime üzüldüm.

Karşıma önce boşluk çıktı.
Bakınıverdim şöyle.
Kenarda, alçacık bir sedir;
Üstünde eski bir yaygı...
Oturdum, bir anda daldım,
Sanki yüzyılların,
Serinliğini aldım.

Bir ses geldi derinden,
Karşı konaktan bizim konağa,
Bir kız çocuğu sesleniyordu;
Maniniz yoksa bu gün,
Size gelecez diyordu...
Avluya indim biraz,
Atlar tımarlanıyordu.
Ben de yardım ettim,
Bilmem, nereye hazırlanıyordu?
Az ötede çocuklar koşuyordu,
Kızlar aralarında konuşup,
Sonra da gülüşüyordu...
Çumbalı odadan bir name yükseldi;
Üsküdar'a gider iken,
Diye başladı nefes,
Ona eşlik etti tamburdaki ses.
Derken akşam oldu, konağa,
Günün yorgunluğu doldu.
Ben de müsaade istedim,
Dinlenmişim, kendime geldim.

Dün, sıra dışı bir gündü;
Sessizce zamanda kayboldum.
Çok ta iyi etmişim,
Boşalmıştım, iyice doldum.

(Eskişehir 20/2/2004)

Hikmet Küçük

Kuyruklu Yıldız

Ben, bir kuyruklu yıldızım,
Bıkmam, usanmam, akarım.
Yukarılardan,
Aşağılara bakarım.
Hoşuma giden bir şey görürsem;
Alır, kuyruğuma takarım.

Ben, bir kuyruklu yıldızım,
Ömrüm akmakla geçti.
Bir gün akarken gözüm,
Uzaktan, bir mavilik seçti.
Şöyle bir vardım,
Dünyaymış adı;
Hemen, etrafını sardım.

Ben, bir kuyruklu yıldızım,
Dünyaya bir göz attım;
Bin yıllık lezzeti,
Bir günde tattım.
Aşktan ve sevgiden alıp,
Kuyruğuma taktım.
Vakit geldi ayrıldım;
Alışmıştım, şimdi yalnızım,
Ben, bir kuyruklu yıldızım.

(Eskişehir 25 / 2 / 2004)

Hikmet Küçük

Mahalede Gün Var

Pek koşturuyor bu gün hanımlar,
Her biri kervana katıldı gitti,
Kuyumcuda yarım çeyrek altınlar,
Bak, öğlen olmadan satıldı gitti.

Sokaklar boşaldı, bacalar söndü,
Bizim Ayşe Teyze köşeden döndü,
Birazcık gecikti, makyajdı fündü,
Odadan içeri atıldı gitti.

Börekle turşu yendi, karınlar tok,
Bir haftada birikmiş, mevzular çok,
Konuşanlar var, ama dinleyen yok,
Muhabbete pek te batıldı gitti.

Ama malesef, yine akşam oldu,
O anda odaya ah vahlar doldu,
Gülerken yüzler, birden bire soldu,
Kaşlar birer birer, çatıldı gitti.

Bey işten döndü, çekilmiş perde,
Hanım evde yok, bulunmaz yerde.
Yıllardır hep çare aradı derde,
Çek yata karın aç, yatıldı gitti.

(Eskişehir 119/1/2004)

Hikmet Küçük

Matrikis

Telefonumdan akıp,
Matrikse girip daldım.
Selam kelamı çakıp,
Hemen yerimi aldım.

O an dazlağın biri,
Dedi seninle olmaz.
Patakladım herifi,
Ne demek n'ayır, n'olmaz..

Artist bir Neo vardı,
Seçildim ben diyordu.
Ben gidince morardı,
Artık cepten yiyordu.

Bir bacı koştı geldi,
Tirinitiymiş adı.
Girdi içimi deldi,
Asitliymiş pek tadı.

Sabah erkenden kalkıp,
Hemen işe başladım.
Fişi kafaya takıp,
Birkaç ajan haşladım.

Ajanlar benden kaçtı,
Peşlerinden hopladım.
Mermiler ışık saçtı,
Havalardan topladım.

İşler karıştı katta,
Bir kulübeye daldım.
Şebeke yokmuş hatta,
Kamyon altında kaldım.

Tarayıcılar gelmiş,
Herkes kaçıp bağırdı.
Bizim gemiyi delmiş,
Biri beni çağırdı.

Dışarıya akarak,
Dedim o alet nerde.
Yıldızları sayarak,
Buldum kendimi yerde.

(Eskişehir 31/12/2003)

Hikmet Küçük

Mehmetçik

Ey Mehmetçik! kayalardan aşağı akarsın,
Kanatların altına bir çift pençe takarsın.

Kükrediğin zaman inler, ovalar ve dağlar,
Ardından ağlar, analarla birlikte çağlar.

Sen yürüyünce yürür peşin sıra gök ve yer,
Mezarından doğrultsak başın tâ göğe değer.

Koşup kanat takasım gelir zafer büstüne,
Her gece rahmet yağar Gelibolu üstüne.

Gün boyunca Sakarya tarafından esersin,
Sana öldü diyenlere sessizce gülersin.

Çıkamazlar karpeler birebir karşına,
Şatırlar yetmez oldu, kahramanlık marşına.

Ya estikçe esersin, ya coştukça coşarsın,
Malazgirt'e, oradan Niğbolu'ya koşarsın.

Bir gün nöbet tutar bir gün sınırda gezersin,
Karşına çıkmayan yılanı, inde ezersin.

Kanınla, canınla destan gibi tarih yazdın,
Sana yan bakan olunca mezarını kazdın.

Gövden çelikten midir, vurulsa da yatmaz,
Keskin bakışlı! sen oldukça bu hilâl batmaz.

Ey Mehmet! anan sırtlan değil arslan doğurmuş,
Rabbim senin hamurunu tunç ile yoğurmuş.

(Eskişehir 15/11/2003)

Hikmet Küçük

Mekke'de Zaman

Uyandırdı derinden gelen sabah ezanı,
İstedim zaman dursun, yaşayayım o anı.

Kalktım ve suya hasret ellerimi ıslattım,
Seccademın üstüne gözyaşımı damlattım.

Koştum, önümde gördüm kara giymiş Kâbeyi,
Selamladım saf saf dizilmiş sahâbeyi.

Asrı saadetin izleri hoş geldin diyor,
İşte bak peygamber, şurada tavaf ediyor,

Hatice'nin bağlılığından rüzgar esiyor,
Az ötede İbrahim, kurban kesiyor.

Ebu Cehiller hala kızgın kızgın bakıyor,
Ebu Bekirlerden etrafa rahmet akıyor.

Bak, Cebrailin bir acelesi var iniyor,
Nebi çıkmış dışarı, buraya biniyor.

Ali korkmaz, peygamber yatağında yatıyor,
Ömer yine öfkeli, müşriklere çatıyor.

Müminler hicrete hazır, Mekke ağlıyor,
Gidenlerin ardından karalar bağlıyor.

Şurda Hâcer telaşlı, burda İsmail koşar,
Zem zem durur mu yerinde, hemencecik coşar.

Altınoluktan taşı yağmur, alnıma aktı,
Başımı kaldırdım, Bilal döndü bana baktı.

Kaldırdım ellerimi arşa, Allahüekber!
O an duaya başladı etrafta melekler.

Secdeye kapandım, benliğim eridi gitti,
Rahman katıyla aramdaki mesafe bitti.

(Eskişehir 15/11/2003)

Hikmet Küçük

Memleket Manzaraları

Sabah sabah çıktım yola
Selam verdim sağa sola
Eşkalimi benzetmişler
Yolum düştü karakola

***

Dedim gideyim maça
Top kenardan uçtu taça
Tribünde kavga çıktı
Bir kaç dikiş attık kaşa

***

Çöp birikti kaldıran yok
Radyasyona aldıran yok
Kahvelerde yer kalmadı
Hiç bir işe saldıran yok

***

Trafik sıkıştı gitmez
Yıllar geçer çile bitmez
Arabadan duman çıktı
Bir Allahın kulu itmez

***

Piknikteydik hafta sonu
Zedeledik aylık fonu
Kapkaççılar kampı bastı
Zor kurtardık ancak donu

***

Geçen girdim bir sıraya
Sıra gelmez bir haftaya
Ucu bucağı gözükmez
Belki varır burdan aya

***

Milli maç vardı şahane
Kutlama yapmak bahane
Magandalar açtı ateş
Doldu taştı hep hastane

***

Bu ülkede her gün böyle
Yok kardeşim gitmez öyle
Başlayalım yeni baştan
Haksız isem durma söyle

(Eskişehir 18/11/03)

Hikmet Küçük

Men Kerkük'em

İnsanem, müslümanem,
Soyum belli men Türkem.
Zap suyundan kana kana,
İçivermiş Kerkük'em.

Anadolum, Anadolum,
Senin güneyine kurulmuşem.
Senden esip gelen,
Rüzgarlara vurulmuşem.

Geceler boyunca,
Seni düşümde görmüşem.
Men kaderimi hep,
Sana bakıp ta örmüşem.

Türkü menem, hoyrat menem,
Değişler hep menem...
Dünya şunu bilsin ki,
Sonsuza tek Türkmenem.

(Eskişehir 24/02/2005)

Hikmet Küçük

Minnoş

Onun adı minnoştur,
Patileri pamuktur.
Oynaması pek hoştur,
Bıyıkları yamuktur.

Soba görünce mırıldar,
Uykusu çok ağırdır.
Acıkınca zırıldar,
Yapma deme, sağırdır.

Yumakların peşinde,
Akşama kadar koşar.
Yaramazlık işinde,
Bıkmaz, usanmaz coşar.

Pisi pisi nerdesin,
Girsene kapı açık.
Görünmeyen yerdesin,
Ebesin ortaya çık.

(Eskişehir 22/12/2003)

Hikmet Küçük

Naat

Sen ki alemlere rahmetsin, yüce Ahmed'sin,
İki cihan güneşi Hazret-i Muhammed'sin.

Yüzün suyu hürmetine yaratıldı âlem,
Cennet kapısına ismini yazmıştı kalem.

Sana sorulsa yetimsin amma, aslın mahbûb,
Çobanlık yaptın amma, senin makâmın mahmûd.

Sen bir hasıra baş koymuş seyyid-u enbiyasın,
Kendini ümmete adayan rasûl-ü kibriyâsın.

Uhud dağından altını tepip, midene taş bağladın,
Tüm günahların affolunmuşken yine de ağladın.

Kâfirlerde inkârı, mü'minlerde îmanı,
Okudukça artırdın yüce kitap Kur'an-ı.

Bir gece çıktın mîrâca, binip burak atına,
Gezdin sırlar âlemini, vardın Rahmân katına.

Ettin şanlı ensârın şehri Medine'ye hicret,
Bıraktın ardında tekrarı imkansız bir sîret.

Ümmetî ümmetî dedin vefâtın anında,
Günah ne gezer, leke yoktur yüce şânında.

Sen habibsin, cevhersin, çağlayansın, müctebâsın,
Hayatı en güzel örnek, Muhammed Mustafâ sîn.

(Eskişehir 5/6/1990)

Hikmet Küçük

Ölüm

Ötelerin ötesinden yapılan çağrı,
Heves damarımda duyduğum büyük ağrı.

Alışılmadık acemice bir yolculuk,
Bavula lüzum yok, hazırlık bir kaç soluk.

Adeta renksiz rüya sessiz ve derinden,
Soğuk bir duş, dağda tipi en beterinden.

Her cana konan, sivri pençeli karkuş,
Hayat inişinin önünde sert bir yokuş.

Akrebin kıvrak iğnesinde acı zehir,
Kabarıp ta coşup taşan azgınca nehir.

İssiz yurda düzenlenen ilk ve son sefer,
Artık akşamdır, her sabah vaktinde seher.

Geride bıraktığı soğumuş bir beden,
Bedeni örten, üç beş metre beyaz kefen.

Lezzetleri bozan tılsımlı iki hece,
Kimsenin çözmediği bilinmez bilmece.

Ölümden kurtuluş çıkışı olmayan yol,
Madem öyle, bir ses bana der ki; hazır ol.

5/6/1990

Hikmet Küçük

Psikopatın Aşkı

Neşter misin, sallanıp lime lime ettin beni,
Satır mısın, ortadan ikiye ayırdın beni.

Sana şiir yazabilmek için, bir şair tuttum,
Kaynatıp suyunu içtim, güzel, söylettin beni.

Dönen kurşun gibisin, kalbin ortasından vurdun,
İpte asılı kalmışım gibi, çürüttün beni.

Geçen, arkadaşın kafasına çivi çakarken,
Aklıma geldin, titredim, mahcup ettin beni.

Gönlüme bir kan gibi damladın, yüzdün derimi,
Kazanda yakılmış ceset gibi erittin beni.

Rüyamdaydın, seni buzdolabımda donmuş gördüm,
Çıkardım şömineye attım, çok korkuttun beni.

Senin aşkımdan işlerimi ihmal eder oldum,
Ayda bir doğruyorum artık, yavaşlattın beni.

Doğum gününde hediye için birini astım,
Dişlerinden kolye yaptım, çok çok incelttin beni.

Testeremi temizlerken seni düşünüp daldım,
Rahmetlinin mendilini aldım, ağlattın beni.

Hani postanede memur, adını sormuştu ya,
Betonladım, denize attım, kışkırttın beni.

Kuzuların sessizliğine iki bilet aldım,
Telefonuma çıkmadın, yine atlattın beni.

Çok yalvardım ama, bir türlü bana gelmedin ki,
Ne yapayım, benden günah gitti, doyurdun beni.

(Eskişehir 10/12/2003)

Hikmet Küçük

Sen Ve Özgürlük

Tutkunu olduđum, sen bir yandasın,
Diđer tutkum özgürlük, öte yanda.
Şen ki, her an içimdeki candasın.
Özgürlükse damarımdaki kanda.

Karasızım, kaçıp nefes mi alsam,
Özgür değilim, yanındayken senin.
Bedeni, esen rüzgarlara salsam,
Koşsam koşsam da, enginlere dalsam.

Ama sensiz neyerim, sen aşımsın,
Mümkün mü, yokluđunda nefes almak?
Ne bileyim, kaşım, gözüm, başımsın,
Şu sol yanımdaki, zümrüt taşımsın.

Seninle mi olsam, özgür mü kalsam?
Ne yardan vazgeçerim, ne de serden...
Seni, bir olsa da, içime alsam,
Sonra da kanatlanıp, özgür kalsam.

(Eskişehir 05 / 05 / 05)

Hikmet Küçük

Sen Ve Zaman

Hayatımdan düřtüm,
Senden ayrı zamanları.
Kum saatime işaretledim,
Yanımda geçen anları.
Zaman, her şey onun içinde,
Tutamazsın akanları.
Yar, senden sonra artık ben,
Günlüğün sayfasından,
Yırttım, sensiz olanları.
Ve sitemle anıyorum,
Saatlerin içinden,
Seni benden çalanları.

Hikmet Küçük

Seni Andım

Yine efkarlandım dün gece, seni andım,
Alışamadım yokluğuna, alışırım sandım.

Yatağım dışarıya fırlattı beni,
Varıp, doğruca kapına dayandım.

Elimi, bin defa ziline uzattım,
Hepsinde geri çektim, bin defa yandım.

Ne yapsam da terk edemedim kapını,
Ayağın yerine, eşiğe uzandım.

Sabah oldu, sessizce ayrıldım,
Dönüşte, her gölgeyi sensin sandım.

(Eskişehir 21/7/2004)

Hikmet Küçük

Sevgi

Yüreginde sevgiye yer kalmadıysa,
Söküp te yüregini atıver hemen.
Avcun, içine hiç avuç almadıysa,
Avcunu eskiciye satıver hemen.

Dudakların gülmekte zorlanıyorsa,
Yanında, eski dertler korlanıyorsa,
Vefa sana uğrayıp horlanıyorsa,
Boş bulduğun çukura yatıver hemen.

Son selamı vereli yıllar olduysa,
Balkonunda çiçekler bir bir solduysa,
Geçtiğin yerlere gözyaşı dolduysa,
Kendini sürülere katıver hemen.

Sevgi, hayatı almış, etrafa saçmış,
Sevgi yoksa oradan, canlılık kaçmış,
Güneş çiçeği sevmiş, yapraklar açmış,
Sevmiyorsan, çamura batıver hemen

Sevgiylen yaratılmışken cümle alem,
İsterim, ardından gitmesin elem,
Daha güzel bir söz, yazdı mı kalem,
Koş, sevgiyle ruhunu, çatıver hemen.

26/12/2003

Hikmet Küçük

Sonbahar

Geldi artık sonbahar, düşüyor yapraklar,
Belli cümbüş bitmiş, kokmaz oldu topraklar.
Ağaçlar renklerini sıyırıp attılar,
Şehrin silüetine renksizlik kattılar.
Parktan çocuk sesleri gelivermez oldu,
Seslerin yerine, derin sessizlik doldu.
Sabahın ayrılmaz parçası artık sisler,
Hop oturup hop kalkmaz oldu birden hisler.
Sararan mevsim midir, yoksa bakışlar mı?
Yavaşlayan saat mi, yoksa akışlar mı?
Hani nerede kaldınız serçeler, kuşlar,
Artık, bir nefeste çıkılamıyor yokuşlar.
Çiyler yeniden düşüyor her sabah şehre,
Daha da soluklaştı aynamdaki çehre.
***

Bir anda sonbahar kulağıma eğildi,
Bana, bakışını biraz değiştir dedi;
"Benim renklerim soluktur ama içten,
Ben olmasam bıkmaz mısınız güneşten"
Düşündüm ki sonbahar gerçekten haklı,
Bu mevsimin hazanında gizem saklı.
Güzün terk etmeseydi eğer, dalını gül,
Hiç baharda besteler yapar mıydı bülbül.
Ayrı kalmasalardı dünya ile ışık,
Bu kadar yakışır mı bahar ile aşık.
Şimdi kol kola, vapur dumanıyla rüzgar,
Daha da güzel, deniz kenarında efkar.
Uzun gecelere sohbet sesi karıştı,
Semaver çayıyla, çıtır simit barıştı.
***

Sonbahar, puslu bakışla gönlümü deldin,
Sararmış, solmuş yapraklarınla hoş geldin.

(Eskişehir /12/2003)

Hikmet Küçük

Şehit

Ey şehit! duydum ki, alnından vurulmuşsun,
Hemen yükselmişsin, cennete kurulmuşsun.

Akan kanların birikti, zâlimi boğdu,
Bir tek vurulduğun yerden, bin nefes doğdu.

Sen varsın biz varız, vatan sana minnettar,
Hak cemâlini göstermiş, cennet gelmiş ki dar.

Mahşerde gülümser kanlı gömlek giyenler,
Utanır dolaşır, şehit öldü diyenler.

Şanlı sancağım alını, kanından almış,
Vurulup gülmüşsün hilâl, o günden kalmış.

Muhammed övmüşte sevmiş, sevmişte övmüş,
Senin makamını gören, dizini dövmüş.

Sensiz kokmazmış gül, sen yoksan akmaz gönül,
Bak, sırada melekler, öpüldükçe öpül.

Allah Allah dedin, koştun, içtin şerbeti,
Canı feda ettin, yakın kıldın gurbeti.

Ardından bıraktıklarını tarih aldı,
Ey şehit! gittin amma, yerin bomboş kaldı.

(Eskişehir 29/11/2003)

Hikmet Küçük

Şehrin Işıkları

Ben ve şehir;
Gecenin serseri aşıkları...
Ben köşelerde nöbetteyken,
Şehrin, yanıverdi ışıkları.

Kim demiş, cansızdır
Ve nefes almaz şehirler...
Hiç, canlı olmasa,
Gece boyu akar mı,
İşıldayan nehirler.

Gecenin yarısında,
Bir dolaşiver de bak,
Neler anlatır neler,
İssız, neonlu caddeler...
Hele, tarihi yapıdan dinlenmeli,
Nefes kesen efsaneler.

Ben ve şehir;
Gecenin serseri aşıkları...
Nasıl geçti vakit, anlamadım,
Dolaşırken sabah olmuş...
Kapatın ışıkları.

(Eskişehir 12/2/2004)

Hikmet Küçük

Tazarrû

Aşkımı anlatmaya tâkat yeter mi,
Bir ömür sürer, takat yetse de eğer.
Yarin yanında geçen ömür biter mi,
Biterse bitsin gülüm, bin ömre değer.

Yardan başka, her gelen bana cefâdır,
Yardan gelen, cefa olsa da safâdır,
Teselli etmeyin efkârım pek büyük,
Yardan bahsetmeyen her kelim hevâdır.

Garîbi mateme sokan ne, aşkın mı,
İçimdeki hezeyan, acep taşkın mı,
Bilmem ki ne haldeyim, hiç tarifi yok,
Bu âciz, sırra mı erdi, yoksa şaşkın mı?

Gözün üstündekiler yay mıdır, kaş mı,
Kaşın altındakiler zümrütten taş mı,
Şana bakınca lâlezardayım sandım,
İnce boynunda duran, lale mi baş mı.

Ey figânımı duymayan, kimedir naz,
Dönüp baksan kaçırım, niye ki niyaz,
Her hal derdim benimle mezara gider,
Sesim tükenmiş artık, çıkmıyor avaz.

(Eskişehir 4/12/2003)

Hikmet Küçük

Tünel

Uzakta bir nokta, galiba ışık,
Kaç gün oldu unuttum, ellerdeyim.
Olsun, ruhum buna alışık,
Zamanın başında, ezeldeyim;
Sanırım tüneldeyim.

Uzakta bir nokta, galiba boşluk,
Boşluktan ötesi ne, var mı?
Çıkışa yaklaştıkça içimde hoşluk;
İnsan, daha ötesini arar mı,
Ötesi var mı?

Uzakta bir nokta, galiba çıkış,
Adımlar daha hızlı.
Zaman, belirsizliğe akış;
Yavaş ve nazlı,
Bazen hızlı.

İşte vardım, sondayım,
Duygularım karmaşık.
Tarifi zor bir andayım...
Ruhum, gördüğüne aşık;
Gözlerim kamaşık.

(Eskişehir 6/1/2004)

Hikmet Küçük

Yâ Rasûlallah

Kavruldum, savruldum, sararıp soldum yâ Habîballah,
Aşkından delirdim, ki dîvâneyem yâ Rasûlallah.

Hep yanında olsaydım, hoş sohbetinle dolsaydım,
Etrafında dönseydim, ki pervâneyem yâ Rasûlallah.

Sevre ben de sığınsaydım, Taif'te taşlansaydım,
Ah ben kırılısaydım, ki ağzında dişem yâ Rasûlallah.

Hicretteki yedek, mîractaki binek olsaydım,
Bedirde koşulsaydım, ki küheylanam yâ Rasûlallah.

Mute'de Cafer-i Tayyâr, Hayber'de Haydar olsaydım,
Uhutta Hamza, ki serdârınam yâ Rasûlallah.

Karânideki hasret, Halit'teki cesaret olsaydım,
Bilaldeki feraset, ki ümmetinem yâ Rasûlallah.

İstanbul'a koşsaydım, Fatih gibi coşsaydım,
Surda Hasan olsaydım, ki sancaktarınam yâ Rasûlallah.

Damdaki gözcü, taleal bedruda sözcü olsaydım,
Evi yare açsaydım, ki hayranınam yâ Rasûlallah,

Ömer'deki vakar, Ali'deki zülfikâr ben olsaydım,
Bekir'deki efkar, ki emrindeyem yâ Rasûlallah.

Başındaki sarık, ayağındaki çarık olsaydım,
Yürüdüğün tarîk, ki seyrindeyem yâ Rasûlallah.

Hirada toprak, Ravzanda uçuşan yaprak olsaydım,
Yanağında tarak, ki muştâkınam yâ Rasûlallah.

Aman, mahşer günü unutma bizi yâ Habîballah,
Şefa'at et bizlere, ki muhtâcız YA RASULALLAH.

5/11/2003

Hikmet Küçük

Yağmur

Bak, yağmur başladı, sema akıyor,
Düşen damlalar, yüzümde şakıyor.

Akan damla değil, incecik bir ip,
Yağmursuz günde ruh, daha bir garip.

Sanki gökler, için için ağlıyor,
Bir el beni, bulutlara bağlıyor.

Yağmur, gökyüzünün sırma saçları,
Çıkan gökkuşağı, ince kaşları.

Her bir tane, rahmetini koymakta,
Toprak gülüyor, suya doymakta.

Pencereler nehir nehir kayıyor,
Kulaklarım şimşekleri sayıyor.

Duramadım, koştum dışarı o an,
Sonsuza kilitleniverdi zaman.

Aktı yağmur ruhuma, ruhum coştı,
Coşan ruhum, yine yağmura coştı.

(Eskişehir 18/12/2003)

Hikmet Küçük

Yol

Alıp götürürse, artık dönemezsin,
Doğduğun yeri, hiç mi hiç göremezsin.

Ufukta sanki, yolun sonu görülür,
Aştığında, yeni kıvrımlar örülür.

Ardıma baktım, geçmiş bana bakmakta,
Yollara baktım, seller gibi akmakta.

Kıvrımlarda yol değil, ruhundur dönen,
Yoldan ayrı kaldınsa, umuttur sönen.

Birkaç günlüğüne çıkıyorsan yola,
Bil ki, en son durakta verirsin mola.

Gider gider, varırsın yeniden başa,
Yolculuğun özeti, yazılır taşta.

Derler ki, onun ömrü yollarda geçti,
Geçen ömür müydü, bana göre hiçti.

(Eskişehir 24/12/2003)

Hikmet Küçük